

MARK
HADDON

TAS KEISTAS
NUTIKIMAS
ŠUNIUI NAKTĮ

Sofoklis

MARK
HADDON

TAS KEISTAS
NUTIKIMAS
ŠUNIUI NAKTĮ

Iš anglų kalbos vertė
Birutė Bersėnienė

KULTINĖS KNYGOS

Sofoklis
VILNIUS, 2016

2

Buvo 7 minutės po vidurnakčio. Šuo gulėjo pievelės viduryje ant žolės priešais ponios Šiers namą. Jo akys buvo užmerktos. Gulėjo ant šono, todėl atrodė pasiruošęs bėgti, kaip šunys lekia, sapnuodami, kad vaikosi katę. Bet šuo nei bėgo, nei miegojo. Šuo buvo negyvas. Iš šuns kyšojo šakė. Tikriausiai virbai persmeigė jį kiau-
rai, iki pat žemės, nes šakė styrojo stačia. Nusprendžiau, kad šuo ja tikriausiai buvo nudobtas, nes jokių kitų žaizdų nesimatė, ir nemanau, kad kas nors smeigtų šakę į šunį po to, kai jis jau yra negyvas dėl kokios kitos priežasties, pavyzdžiui, vėžio ar suvažinėtas automobilio. Bet nebuvau dėl to tikras.

Iėjau pro ponios Šiers vartelius uždarydamas juos paskui save. Perėjau pievelę ir atsiklaupiau prie šuns. Uždėjau ranką ant snukio. Jis buvo dar šiltas.

Šuns vardas buvo Velingtonas. Jis priklausė poniai Šiers, kuri buvo mūsų draugė. Ji gyveno kitoje gatvės pusėje, dviem namais kairiau.

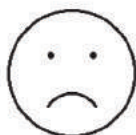
Velingtonas buvo pudelis. Didelis pudelis, ne iš tų mažųjų, kurie puikuojausi puošniomis šukuosenomis. Jo kailis buvo juodas ir garbanotas, bet kai prieidavai arčiau, po gaurais matydavai odą, šviesiai geltoną, lyg viščiuko.

Paglosčiau Velingtoną ir susimąščiau, kas jį užmušė ir kodėl.

3

Mano vardas Kristoferis Džonas Francis Bunas. Aš žinau visas pasaulio šalis ir jų sostines, ir kiekvieną pirminį skaičių iki 7507.

Prieš aštuonerius metus, kai pirmą kartą sutikau Siobenę, ji man parodė tokį piešinuką:

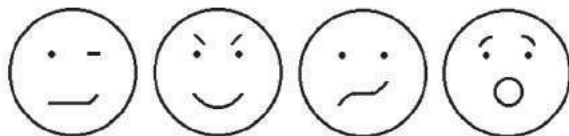
ir sužinojau, kad tai reiškia „liūdnas“. Kaip tik taip ir jaučiausi radęs negyvą šunį.

Tada ji parodė šitokį piešinuką:

ir sužinojau, kad tai reiškia „laimingas“. Šitaip jaučiuosi, kai skaitau apie „Apolono“ kosminio laivo skrydžius arba kai vis dar nemiegu trečią ar ketvirtą valandą ryto ir vaikštau gatve pirmyn atgal, apsimesdamas, kad esu vienintelis žmogus visame pasaulyje.

Tada ji nupiešė keletą kitų piešinukų:

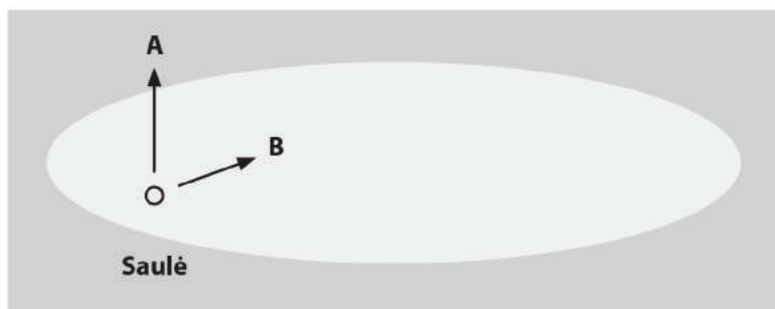
bet aš negalėjau pasakyti, ką jie reiškia.

Aš primygtinai prašiau Siobenę nupiešti daug tokių veidų ir greta užrašyti, ką jie tiksliai reiškia. Popieriaus lapą su tais veidais laikydavau kišenėje ir išsiimdavau, kai nesuprasdavau, ką žmonės man sako. Bet vis tiek labai sunku nuspręsti, kuris piešinukas labiausiai atitinka kalbančiųjų veido išraišką, nes žmonių veidai juda labai greitai.

Kai Siobenei papasakojau, ką darydavau, ji paėmė pieštuką, dar vieną popieriaus lapą ir nupiešusi veidelį pasakė, kad tikriausiai žmonės jausdavosi labai

ir nusijuokė. Tada aš suplėšiau ir išmečiau pirmąjį popieriaus lapą. Ir Siobenė atsiprašė. O dabar, jeigu nežinau, ką žmonės man sako, paklausiu jų, ką turi galvoj, arba nueinu sau.

milijonus šviesmečių, o Saulės sistema yra kažkur to disko pakraštyje.

Žvelgdamas A kryptimi, 90 laipsnių kampų į viršų nuo disko, daug žvaigždžių nepamatysi. Bet pažvelgęs B kryptimi, išvysisi daug daugiau žvaigždžių, nes žvelgsi į pagrindinę galaktikos žvaigždžių sankaują, o žvaigždės mums atrodo kaip juosta dėl to, kad galaktika yra disko formos.

Ir tada susimąščiau apie tai, kad ilgą laiką mokslininkus glumino faktas, jog dangus naktį yra tamsus, nors Visatoje yra milijardai žvaigždžių, taigi jei žvaigždės yra visur, kur pažvelgsi, dangus turėtų būti pilnas jų šviesos, nes beveik niekas netrukdo jai pasiekti Žemę.

Tada jie išsiaiškino, kad Visata plečiasi, kad žvaigždės po Didžiojo Sprogimo lekia tolyn viena nuo kitos, ir kuo toliau nuo mūsų jos yra, tuo greičiau juda, o kai kurios skrieja šviesos greičiu, dėl to jų spindesys niekada mūsų ir nepasiekia.

Man patinka šis faktas. Tai yra tai, ką gali pats suvokti tiesiog žiūrėdamas naktį į dangų virš galvos ir mąstydamas, ir nereikia niekieno klausti.

O kai Visata nustos plėstis, visų žvaigždžių judėjimas sulėtės, lygiai kaip sustingsta išmestas į viršų kamuolys, paskui ir vėl visos jos pradės judėti jau Visatos centro link. Ir tada niekas netrukdytų mums matyti visas pasaulio žvaigždes, nes jos visos

Penkiolikmetis Kristoferis –
labai neįprastas knygos pasakotojas.
Skaitytojas tiki ir tuo pat metu negali juo
patikėti. Kristoferiui patinka skaičiai, schemas ir
formulės, jis domisi matematika ir svajoja tapti
mokslininku. Bet jis neatpažįsta melo, nesupranta metaforų
ir juokų. Berniukas nesuvokia emocijų ir nemėgsta būti
liečiamas – visa tai lemia Aspergerio sindromas, bet pats
pasakotojas atskleidžia savo pojūčius be medicininių terminų.

Vieną vakarą Kristoferis kaimynės sode randa šake persmeigtą šunį.
Kadangi jam patinka šunys ir detektyvai, berniukas nusprendžia
išsiaiškinti, kas nutiko pudeliui. Taip prasideda drąsos ir išbandymų
kupinas nuotykis.

Itin originali ir nuoširdi knyga pasakoja apie visuomenę, žmones ir jų
santykius. Tarp Kristoferio ir jo tėvų, tarp Kristoferio ir kiekvieno iš
mūsų plyti paslaptinga bedugnė, nors pagrindinis veikėjas atrodo
keistai artimas.

„Tas keistas nutikimas šuniui naktį“ britų rašytojui Markui
Haddonui pelnė tarptautinę šlovę. Knyga sužavėjo
milijonus skaitytojų visame pasaulyje, pagal ją
statomi spektakliai, rašomi scenarijai
televizijai, rengiamasi kurti
filmą.

www.sofoklis.lt

9 786094 441752